

Arbetsmarknadsdepartementet

103 33 Stockholm

Administrativa sanktioner i den arbetsmarknadspolitiska verksamheten och i arbetslöshetsförsäkringen (Ds 2025:26)

(A2025/01088)

Försäkringskassan har följande synpunkter på förslagen.

Sammanfattning

Försäkringskassan instämmer i förslaget om att det ska införas sanktionsavgifter i den arbetsmarknadspolitiska verksamheten. Försäkringskassan har ett antal synpunkter på den närmare utformningen av regleringen, som främst syftar till att undvika tillämpningsproblem och skapa förutsättningar för en ändamålsenlig hantering.

- Författningsförslagen bör i största möjliga mån harmoniera med motsvarande förslag om sanktionsavgift i socialförsäkringen.
- Den föreslagna regleringen innebär att ett beslut om sanktionsavgift förutsätter att den felaktiga uppgiften har lämnats *i syfte* att ligga till grund för beslutet om den ersättning som återkrävs. En sådan reglering kommer att leda till tillämpningsproblem. Detta eftersom handläggningen av de aktuella förmånerna bygger på ansvarsfördelning och samarbete mellan olika myndigheter. Ytterligare vägledning efterfrågas därför.
- Det behöver tydligt framgå om Försäkringskassans beslut om avstängning från rätt till ersättning enligt förordningen (2017:819) om ersättning till deltagare i arbetsmarknadspolitiska insatser (FEA) är att betrakta som ett straff i Europakonventionens mening och därmed aktualiserar förbudet mot dubbla förfaranden. Enligt Försäkringskassan är det ytterst tveksamt om en avstängning bör ses som ett straff.
- Ytterligare vägledning efterfrågas i fråga om bedömningen av när en sanktionsavgift ska sättas ned. Det behöver vidare förtydligas att det inte åligger myndigheten att vid nedsättningsbedömningen ex officio beakta uppgifter som framkommit i andra ärenden.
- Den föreslagna regleringen av preskription samt när en beslutad sanktionsavgift faller bort bör ses över. När det gäller den senare frågan bör regleringen följa regleringen för återkrav.
- Det bör övervägas att införa en omprövningsbestämmelse som innebär att ett beslut om sanktionsavgift ska omprövas om det beslut om återbetalning som beslutet om sanktionsavgift grundar sig på har upphävts eller ändrats genom ett beslut eller en dom som har fått laga kraft.

- Försäkringskassan delar inte bedömningen att det behövs en ny sekretessbestämmelse för att skydda uppgifter i ärenden om sanktionsavgift hos myndigheten.
- Det är viktigt att Försäkringskassan tillförs medel för att täcka de kostnader som förslagen medför.
- Det vore önskvärt att det tydligare framgår att även de så kallade tilläggsersättningarna enligt FEA omfattas av den föreslagna lagen och att övervägandena i olika delar även inkluderar dessa.

1. Författningsförslag

1.1 Förslag till lag om sanktionsavgift i den arbetsmarknadspolitiska verksamheten

Generellt

Försäkringskassan noterar att utformningen av de i promemorian presenterade förslagen i vissa avseenden skiljer sig i åt i förhållande till de förslag som presenteras i lagrådsremissen *Bidragsspärr och sanktionsavgift i socialförsäkringen*. För att undvika tillämpningsproblem är det viktigt att de olika regelverken harmonierar såväl i sak som i fråga om terminologi/ordalydelse. Detta gäller givetvis endast i den mån sakliga och språkliga skillnader inte är motiverade exempelvis utifrån hur bakomliggande regelverk ser ut. Behovet av samstämmighet gör sig även gällande i fråga om författningskommentarer och skältexter som förklarar hur rekvisit för likvärdiga förhållanden ska tolkas.

2 §

I paragrafens andra stycke kan det övervägas att ge lagtexten en annan formulering så att det av ordalydelsen framgår att endast ersättning eller stöd som lämnas *med anledning av* att den enskilde tar del av ett arbetsmarknadspolitiskt program eller annan arbetsmarknadspolitisk insats ska omfattas.

3 §

För det fall att strecksatserna i 3 § ska följa rubriceringen i lagen bör strecksatsen "när myndigheterna inte får besluta om sanktionsavgift" ändras till "hinder för beslut om sanktionsavgift".

5 §

Försäkringskassan anser att 5 § punkterna 1 och 2 bör tas bort. Den föreslagna regleringen innebär att en uppgift inte ska anses oriktig om uppgiften tillsammans med övriga uppgifter i ärendet utgjort ett tillräckligt underlag för ett riktigt beslut eller om uppgiften är uppenbart orimlig. En sådan reglering skulle innebära att begreppet "oriktig uppgift" skiljer sig åt från hur begreppet används inom återbetalning, vilket blir problematiskt eftersom avsikten är att beslut om sanktionsavgift ska samordnas med beslut om återbetalning. Samma bedömning görs av regeringen i lagrådsremissen *Bidragsspärr och sanktionsavgift i socialförsäkringen* (se s. 35). Som anges i lagrådsremissen bör sådana situationer (brister i myndighetens service- eller utredningsskyldighet) i stället kunna utgöra grund för nedsättning av sanktionsavgiften.

5 § punkten 3 avser uppgifter som inte lämnats i syfte att ligga till grund för myndighetens beslut om den ersättning eller det stöd som beslutet om återkrav avser. Att en sanktionsavgift inte ska få beslutas i sådana situationer bör enligt Försäkringskassan regleras på annat sätt än att uppgiften inte ska anses oriktig.

6 och 8 §§

I fråga om motsvarande förslag om sanktionsavgift inom socialförsäkringen noterar Försäkringskassan att regeringen bedömt att det inte bör finnas ett maximibelopp (se lagrådsremissen *Bidragsspärr och sanktionsavgift i socialförsäkringen* s. 48 ff.). De skäl som anförs i lagrådsremissen bör kunna göras gällande även beträffande ersättningarna inom den arbetsmarknadspolitiska verksamheten. Som anförs ovan är det även ur tillämpningsperspektiv fördelaktigt om de olika regelverken rörande sanktionsavgift harmonierar i så stor utsträckning som möjligt.

Övergångsbestämmelsen

I föreslagen övergångsbestämmelse anges att bestämmelserna i lagen endast ska tillämpas på *överträdelser* som ägt rum efter ikraftträdandet. Eftersom begreppet överträdelse inte används i författningen i övrigt kan det övervägas om övergångsbestämmelsen bör formuleras om. Det noteras att det i lagrådsremissen *Bidragsspärr och sanktionsavgift i socialförsäkringen* föreslås att motsvarande övergångsbestämmelse ska formuleras på ett annat sätt. Om begreppet *överträdelser* ändå ska användas bör det i vart fall i författningskommentaren närmare förtydligas vad som avses med begreppet.

1.5 Förslag till lag om ändring i bidragsbrottslagen (2007:612)

Formuleringen av det föreslagna andra stycket i 6 § bidragsbrottslagen (2007:612) skiljer sig åt från motsvarande förslag i lagrådsremissen *Bidragsspärr och sanktionsavgift i socialförsäkringen*. Av lagkommentaren till den nu föreslagna formuleringen framgår att förbudet mot dubbla förfaranden inte hindrar att samma omständigheter läggs till grund för både en anmälan om brott och ett beslut om sanktionsavgift för en juridisk person. Mot den bakgrunden anser Försäkringskassan att den formulering som föreslagits i lagrådsremissen är tydligare och därmed att föredra.

4.3 Sanktionsavgift

4.3.2 Förutsättningar för sanktionsavgift

Promemorians förslag innebär att en uppgift inte ska anses oriktig och att sanktionsavgift alltså inte ska kunna beslutas om en uppgift inte lämnats i syfte att den ska ligga till grund för Arbetsförmedlingens eller Försäkringskassans beslut om den ersättning som avses med beslutet om återbetalning. Den föreslagna regleringen kommer att leda till tillämpningsproblem utifrån hur handläggningen av de aktuella förmånerna ser ut.

Inom arbetsmarknadsstödet är ofta flera olika myndigheter och aktörer inblandade och ansvaret för förmånerna kan vara uppdelat mellan exempelvis Arbetsförmedlingen och Försäkringskassan. Handläggning av utbetalning av ersättning baseras vidare i huvudsak på uppgifter från andra än den enskilde. Försäkringskassan inhämtar exempelvis uppgifter från arbetslöshetskassorna för att avgöra rätten till och storleken på ersättning enligt FEA. Den enskilde har dock inte nödvändigtvis lämnat dessa uppgifter till arbetslöshetskassan i syfte att de ska ligga till grund för sådan ersättning. Det kan därför ifrågasättas om oriktiga uppgifter som lämnats till arbetslöshetskassan och sedan föranlett felaktiga utbetalningar från Försäkringskassan kan bli föremål för sanktionsavgift.

I promemorian anges att om myndigheten avser att fatta beslut om ersättning utifrån uppgifter som den enskilde inte har gett in i ärendet, är det viktigt att den enskilde blir uppmärksam på vilka uppgifter som ska ligga till grund för beslutet om ersättning. Någon sådan skyldighet följer dock inte av reglerna om kommunikering i förvaltningslagen (2017:900), åtminstone inte om den enskilde får fullt bifall på sin ansökan (jfr prop. 2016/17:180 s. 311). Att myndigheten ska kommunicera i ärenden

utöver vad som krävs enligt förvaltningslagen i syfte att möjliggöra ett eventuellt senare beslut om sanktionsavgift skulle innebära såväl en kraftigt ökad handläggningsbörda som en allvarlig försämring av myndighetens handläggningstider. Om så inte görs kommer dock möjligheten att besluta om sanktionsavgift inom de ersättningar där uppgifter regelmässigt inhämtas från andra myndigheter och aktörer att vara begränsad.

Slutligen kan konstateras att statlig ersättning för arbete i etableringsjobb fastställs och betalas ut utan ansökan från den enskilde. Beräkning och utbetalning av den statliga ersättningen baseras på Arbetsförmedlingens beslut och inhämtade uppgifter från Skatteverket (se 26 § förordningen [2022:807] om statlig ersättning för arbete i etableringsjobb). Försäkringskassans beslut i ärenden om statlig ersättning för arbete i etableringsjobb utgår således i normalfallet inte från uppgifter från den enskilde. Det kan därmed ifrågasättas om och när det kan bli aktuellt för Försäkringskassan att besluta om sanktionsavgift i dessa fall.

Försäkringskassan önskar ytterligare överväganden och resonemang i det fortsatta lagstiftningsarbetet som belyser vilka möjligheter det finns att besluta om sanktionsavgift i de nu angivna situationerna.

4.3.4 Samordning med beslut om avstängning från rätt till ersättning för deltagare i ett arbetsmarknadspolitiskt program

Den föreslagna sanktionsavgiften inom arbetsmarknadsstödet kan komma att beslutas på i huvudsak samma omständigheter som kan ligga till grund för beslut om avstängning från rätt till aktivitetsstöd, utvecklingsersättning eller etableringsersättning enligt 6 kap. 5 FEA.

I promemorian görs bedömningen att det är oklart om Försäkringskassans beslut om avstängning från rätt till ersättning enligt FEA är att betrakta som ett straff i Europakonventionens mening och därmed aktualiserar förbudet mot dubbla förfaranden (jfr även avsnitt 5.4.4. i fråga om arbetslöshetsförsäkringen). De förslag till konkreta bestämmelser som presenteras för att undvika dubbla förfaranden rör enbart sanktionsavgiftens förhållande till det straffrättsliga förfarandet. Det anges visserligen i avsnitt 4.3.6 att den omständigheten att samma överträdelse legat till grund för beslut om avstängning som utgångspunkt inte ska leda till nedsättning av sanktionsavgiften (se s. 124). Utifrån denna skrivning skulle man kunna utläsa att ett beslut om avstängning enligt 6 kap. FEA inte medför att förbudet mot dubbla förfaranden träder in. Men oaktat en sådan tolkning är det av stor vikt att det tydligt klargörs huruvida en avstängning enligt 6 kap. FEA utgör ett straff i Europakonventionens mening och därmed utgör hinder för att besluta om sanktionsavgift för samma överträdelse. Det kan i sammanhanget betonas att Försäkringskassan i tidigare remissvar¹ rörande administrativa sanktioner i socialförsäkringen har fört fram att det är ytterst tveksamt om en avstängning från en förmån bör ses som straff i Europakonventionens mening. I lagrådsremissen *Bidragsspärr och sanktionsavgift i socialförsäkringen* har man därefter konstaterat att det inte finns något hinder mot att en enskild som dömts för bidragsbrott eller som blivit föremål för ett beslut om sanktionsavgift också, under viss tid, spärras från rätt till en viss förmån.

4.3.5 Sanktionsavgiftens storlek

Skrivningarna på s. 114 är något missvisande. De arbetsmarknadspolitiska förmåner som Försäkringskassan hanterar överstiger *aldrig* gränsen för grovt bidragsbrott (294 000 kr). Det kan dock förekomma fall när myndigheten upptäcker långvariga systematiska felaktiga uppgifter och där det sammanlagda återkrävda beloppet överstiger den summan. År 2020 fanns 15 ärenden där återkravet översteg den

¹ Försäkringskassans remissvar Administrativa sanktioner i socialförsäkringen (Ds 2025:8), FK 2025/007238.

summan och där felaktigheten bestod i att deltagaren inte redovisat inkomst. Under år 2024 och 2025 fanns årligen ungefär lika många återkravsärenden i den storleksordningen där felaktigheten bestod i att deltagaren vistats utomlands och inte deltagit i programmet så som hen redovisat. Försäkringskassan arbetar tillsammans med Arbetsförmedlingen för att kunna upptäcka och utreda felaktiga uppgifter i ett tidigare skede så att de felaktiga utbetalningarna inte hinner bli så stora.

4.3.6 Nedsättning av sanktionsavgift

Försäkringskassan har i tidigare remissvar (se hänvisning ovan) rörande administrativa sanktioner i socialförsäkringen lyft att den föreslagna regleringen innebär att myndigheten förutsätts göra oskälighetsbedömningar utifrån vagt formulerade ramar, vilket kan leda till tillämpningssvårigheter och bristande förutsebarhet för den enskilde. Detta gör sig gällande även beträffande de arbetsmarknadspolitiska förmåner som Försäkringskassan hanterar. Förmånerna riktar sig typiskt sett till enskilda personer som har låg ekonomisk förmåga och där ersättningen utgör en central del av personens försörjning. Vissa av ersättningarna förutsätter även hemmavarande barn. Det kan därmed förväntas uppkomma flera svåra avvägningar och behov av utredning kopplat till oskälighetsbedömningen i många av ärendena om sanktionsavgift. Samtidigt är det viktigt att sanktionsavgiften inte urvattnas genom regelmässiga nedsättningsbeslut. Försäkringskassan önskar därför ytterligare vägledning i fråga om de överväganden som ska göras vid bedömningen av om en sanktionsavgift ska sättas ned.

4.3.8 Preskription

I det tidigare remissvaret avseende administrativa sanktioner i socialförsäkringen (se hänvisning ovan) har Försäkringskassan framfört att den föreslagna preskriptionsbestämmelsens utformning är problematisk i förhållande till uppgifts- och anmälningsskyldigheten. Synpunkten kan utvecklas enligt följande. Vissa socialförsäkringsförmåner bygger på att ersättning lämnas genom regelbundna utbetalningar under längre perioder. Skyldigheten att lämna korrekta uppgifter och anmäla ändrade förhållanden är då fortlöpande (perdurerande) och fortsätter fram till dess att den uppfylls eller på annat sätt upphör. Den nu föreslagna bestämmelsen om preskription är svår att tolka på annat sätt än att startpunkten för preskriptionstiden blir dagen då skyldigheten uppkom *för första gången*. Det innebär att om det ändrade förhållandet och därmed anmälningsskyldigheten uppkom för mer än fem år sedan kommer Försäkringskassan helt sakna möjlighet att i någon del påföra sanktionsavgift även i situationer där löpande utbetalningar fortsatt ända fram till dess att det ändrade förhållandet upptäcktes. För att undvika sådana orimliga konsekvenser bör utformningen av den föreslagna preskriptionsbestämmelsen ses över. En jämförelse kan göras med preskription av perdurerande brott där preskriptionstiden anses börja löpa först när brottet upphör (se till exempel NJA 2013 s. 467).

Den nu beskrivna problematiken är inte lika påtaglig och gör sig inte gällande på samma sätt beträffande de arbetsmarknadspolitiska dagersättningar som Försäkringskassan beslutar om. Detta följer av hur förmånerna är konstruerade när det gäller beslutsperioder och utbetalningar. Som anförts i avsnitt 1.1 i aktuellt remissvar bör dock regleringen avseende sanktionsavgifter i socialförsäkringen och i den arbetsmarknadspolitiska verksamheten harmoniera i så stor utsträckning som möjligt. Det finns därför skäl att se över bestämmelsen även i detta sammanhang.

4.5.5 När en sanktionsavgift faller bort

I fråga om den borte gräns som ska gälla för när det ska vara möjligt att verkställa en sanktionsavgift bedömer utredningen att regleringen om sanktionsavgift i den arbetsmarknadspolitiska verksamheten bör överensstämma med vad som gäller för sanktionsavgifter på andra områden. Det föreslås därför att ett beslut om sanktionsavgift ska falla bort till den del beslutet inte har verkställts inom fem år från att det fick laga kraft.

Förslaget innebär att regleringen kommer att skilja sig åt från det som gäller för fordran på återbetalning. Försäkringskassans återkrav preskriberas som huvudregel fem år efter utgången av det kalenderår då fordran förföll till betalning (3 § lagen [1982:188] om preskription av skattefordringar m.m.). Samma regler bör gälla för fordran på sanktionsavgift. Försäkringskassan anser att det är viktigare att det finns en likformighet i regleringen av återkrav och sanktionsavgift än att de föreslagna reglerna överensstämmer med vad som gäller för sanktionsavgifter på andra områden. Alla skillnader i hanteringen av återkrav respektive sanktionsavgift tillför ytterligare komplexitet till handläggningen.

Förslaget i promemorian innebär dessutom att det uppkommer frågor om hur Försäkringskassan ska hantera situationer där delgivning är svår eller helt enkelt inte möjlig. I praktiken skulle det kunna innebära att myndigheten tvingas lägga ner mycket resurser på delgivningsåtgärder och att beslut om sanktionsavgift aldrig faller bort i de situationer där delgivning, trots omfattande delgivningsåtgärder, inte är möjlig.

4.6 Omprövning och överklagande av beslut om sanktionsavgift

4.6.6 Omprövning

Försäkringskassan noterar att det i lagrådsremissen *Bidragsspärr och sanktionsavgift i socialförsäkringen* föreslås en bestämmelse i 108 a kap. 12 § SFB som innebär att Försäkringskassan och Pensionsmyndigheten ska ompröva ett beslut om sanktionsavgift som respektive myndighet har fattat som första instans, om det beslut om återbetalning som beslutet om sanktionsavgift grundar sig på har upphävts eller ändrats genom ett beslut eller en dom som har fått laga kraft. Motsvarande reglering föreslås dock inte i nu aktuell promemoria. Möjligheten till en sådan omprövningsbestämmelse bör övervägas även vad gäller beslut om sanktionsavgift inom det arbetsmarknadspolitiska området.

4.8 Avstängning i den arbetsmarknadspolitiska verksamheten

De så kallade tilläggsersättningarna inom arbetsmarknadsstödet kan utgå även om en deltagare har stängts av från rätt till ersättning enligt 6 kap. FEA (jfr 6 kap. 1 § FEA). I promemorian saknas överväganden avseende behovet av avstängning rörande dessa ersättningar (jfr avsnitt 4.8.3 i fråga om ersättning för programresor).

4.8.2 Avstängning från aktivitetsstöd, utvecklingsersättning och etableringsersättning

Försäkringskassan ställer sig mycket positiv till att det i annat sammanhang görs en samlad översyn avseende den nu gällande ordningen för avstängning från ersättning för deltagare i ett arbetsmarknadspolitiskt program. Myndigheten har tidigare framhållit att sanktionerna i 6 kap. FEA inte har fått avsedd effekt samt att regelverkets komplexitet gör att processen är svår och dyr att automatisera.²

8.3 Underrättelseskyldighet för Polismyndigheten och åklagare i fråga om en överträdelse i den arbetsmarknadspolitiska verksamheten och i arbetslöshetsförsäkringen

I fråga om anmälningar om brott som har gjorts av någon annan än den myndighet som hade kunnat besluta om sanktionsavgift konstateras i promemorian att det varken är ändamålsenligt eller lämpligt att låta sådana anmälningar omfattas av en underrättelseskyldighet. Samtidigt anges det i promemorian att bestämmelserna i

² Se Försäkringskassans svar på regeringsuppdrag, Rapport – Förslag till mindre regeländringar som kan minska felaktiga utbetalningar, göra det enklare för enskilda att göra rätt och effektivisera handläggningen inom socialförsäkringen, FK 2024/002299.

förundersökningskungörelsen (1947:948) (FUK) bör ge förutsättningar för att den aktuella myndigheten ändå får kännedom om en pågående brottsutredning på ett tidigt stadium. Enligt Försäkringskassan är det oklart vilken information myndigheten bedöms kunna få med stöd av FUK och i vilket skede. Detta behöver tydliggöras.

9.3.3 Det behövs en ny sekretessbestämmelse som gäller ärende om sanktionsavgift hos Försäkringskassan och domstol

Försäkringskassan delar inte bedömningen att det behövs en ny sekretessbestämmelse för att skydda uppgifter i ärenden om sanktionsavgift hos myndigheten. Försäkringskassan bedömer att bestämmelsen i 28 kap. 1 § offentlighets- och sekretesslagen (2009:400) kommer att vara tillämplig även för myndighetens ärenden om sanktionsavgift inom den arbetsmarknadspolitiska verksamheten.³

13.4 Ekonomiska och administrativa konsekvenser

13.4.2 Arbetsförmedlingen och Försäkringskassan

I fråga om ekonomiska konsekvenser av förslagen vill Försäkringskassan betona vikten av att myndigheten får full kostnadstäckning för den utveckling och förvaltning som förslagen medför och att myndigheten tillförs medel för detta.

14 Författningskommentar

14.1 Förslaget till lag om sanktionsavgift i den arbetsmarknadspolitiska verksamheten

10 §

Försäkringskassan noterar att det i författningskommentaren anges att *"Om det inte kommer fram några omständigheter som talar för nedsättning av underlaget som myndigheten har ankommer det på den enskilde att föra fram sådana omständigheter för att nedsättning ska bli aktuellt."* Det behöver förtydligas att skrivningen *"underlaget som myndigheten har"* avser sanktionsavgiftsärendet och eventuellt tillhörande återbetalningsärende och att uppgifter i andra ärenden hos Försäkringskassan därför inte omfattas. Samma behov av förtydligande finns även vad gäller en liknande skrivning i övervägandena i avsnitt 4.3.6.

Vidare behöver det förtydligas hur den omständigheten att myndigheten har beslutat att delvis avstå från kravet på återbetalning (eftergift) påverkar bedömningen av om det är oskäligt att ta ut sanktionsavgift med fullt belopp. Det är också oklart i vilken utsträckning samma omständighet kan beaktas som skäl för att såväl delvis avstå från återkravet som för att sätta ned sanktionsavgiften.

Övrigt

Den föreslagna lagen om sanktionsavgift i den arbetsmarknadspolitiska verksamheten bedöms till sin ordalydelse omfatta de så kallade tilläggsersättningarna enligt FEA, det vill säga etableringstillägg och bostadsersättning. Övervägandena i promemorian avser dock i allt väsentligt enbart dagersättningarna, det vill säga aktivitetsstöd, utvecklingsersättning och etableringsersättning (se till exempel övervägandena på s. 147, 166, 324, 372 och 374). I budgetpropositionen för 2026 anges visserligen att regeringen avser att avskaffa etableringstillägget och bostadsersättningen (se prop. 2025/26:1, utgiftsområde 14, s. 36). Det framkommer dock att ett individualiserat barntillägg ska införas. Mot bakgrund av detta vore det önskvärt att det tydligare framgår

³ Se även bedömningen i promemorian *Administrativa sanktioner i socialförsäkringen* (Ds 2025:8) s. 241 och lagrådsremissen *Bidragsspärr och sanktionsavgift i socialförsäkringen* s. 124.

att även tilläggsersättningarna omfattas av den föreslagna lagen och att övervägandena i olika delar även inkluderar dessa.

Försäkringskassan noterar även att det i lagen om sanktionsavgift i den arbetsmarknadspolitiska verksamheten inte föreslås några bestämmelser om anstånd eller om att myndigheterna får träffa avtal om avbetalning av sanktionsavgift. Sådana bestämmelser föreslås däremot i lagen om sanktionsavgift i arbetslöshetsförsäkringen. Försäkringskassan antar att anledningen till detta är att myndigheten redan har stöd för beslut om anstånd och avbetalning även beträffande kommande beslut om sanktionsavgift (se förordning [1993:1138] om hantering av statliga fordringar). Försäkringskassan ser dock inte att frågan är helt självklar och skulle därför önska att det tydliggörs vilka överväganden som har gjorts i det avseendet.

Beslut i detta ärende har fattats av rättschef Ingrid Utne i närvaro av avdelningschef Andreas Spång och rättsliga experter Charlotte Törnblom Karlberg och Anna Pochill, de senare som föredragande.

Ingrid Utne

Charlotte Törnblom Karlberg och Anna Pochill